

To v jednom okamžiku
střípkem zabít krále i básníka.
Jen ukázat, že zabít můžu kohokoliv.
To jsem já.

Žiju ve vínu, a přece bych chtěl žít v živém.
Jsem v růži, která neodkvétá.
Jsem vločkou sněhu na krajině.
Kreslím po skle jehličí.
A korunou stromu se pavučinou proplétám.
Co hledám? Cítím?
Co je mi vlastní?

Stékám, nesteču.
Mlčím, když zabívám.
A s jarem...
Jen s jarem sám umírám.

STŘEPY MONOLOGŮ

Věčná

Najde mne, kdo nehledal.
Jsem dcera radosti žití,
která silnou touhu vznítí
překonat bolest, starost, žal.

Nakonec podlehl, kdo odmítal.
Často se nechal zotročiti.
Pak vězněn šťastně svými city,
buď trpce žil, či umíral.

Do slov se nerada choulím.
Snad jméno je má omluva,
že srdce blažím i rmoutím.

Zním jako óda či píseň tesklivá.
Vždyť *Láska* jsem a značím
okamžik, který světem zachvívá.

Pochyby

Jsem básník bez básní,
malíř bez obrazů,
umělec prazvláštní
v zrcadle bez odrazů,
kam život zrcadlí umění
jak do hladiny zapomnění,
když básník bez básní promění
pocit ve slova porozumění.

Naděje

Uprostřed ničeho k činu se osmělíš.
Ze všeho znaven sny probdíš.
Ptáš se, kam kráčí stín duše setmělý?
K prameni naděje rozechvělý,
kde srdce věrná, když pouto stmělí,
přítel na přítele nezapomene
necht' zem, necht' oceán je dělí.

Krása

Krása je vánek letních nocí;
planoucí *Slunce* za poledne.
Krása je záře tvých modrých očí;
trnem lásky, jež do srdce bodne.

Dnes nám ještě patří
a o nic se neprosí,
však zítra, kdo ji spatří,
toho snad vyděsí.

Krása je hádanka antických chrámů
halená závojem nejistoty.
Krása je darem, jenž plodí mnoho šrámů
a přitahuje prokleté klenoty

Necením si ji, ač je moje.
Vždyť jako by ji *Danajové*
k mé kolébce tehdy pokládali,
aby mi život ovládali.

Když do zrcadla hledím,
pomalu stéká slza na řasu.
Ach, *Manon* – *Manon* z Arrasu,
odpusť, že nezemřu pro krásu!

Malíři a já

Malíři malují, co vidí i nevidí.
Obláčky na modrém blankytu,
ženy ve stinném zákrytu,
abstrakta na stěnách bytu.

A já jsem básník.
Mé chyby byly stvořeny jen pro mě,
to říkám zcela skromně.
Píšu, co cítím intimně.

Přetvářku vnímám, ale nevidím.
Zatím spolu, zatím živi,
i když sebe nenávidím.

Láska má...

Láska má je zrnko pylu v bílém květu.

Láska má jsou hlásky, z kterých složíš větu.

Láska má je sbírka krutých utrpení.

Láska má je nelidské pokoření.

Láska má je vítr, jenž si s vlasy hraje.

Láska má je slavík, který letí z ráje.

Lásky mé toť kaly, které různě kvetou.

Láska má je vzduch, jež voní cigaretou.

Lásky naše oddaně život doprovází;

tu sladké, jindy plné prázdných frází.

Misantrop

Uchop svět a drž ho pevně,
vždyť víš jak je slizký.
Otevři své srdce na dně
hrobu, který je ti blízký.

Nezoufej pro uvadající dnešek,
jenž učinil tě nešťastným.
Zítra bude zdrcen v prášek,
zítra bude rozdíl propastný.

Pak pověz tomu, kdo má strasti,
že trvání v nich není.
Vždyť jako přejde radost,
tak skončí i utrpení.

Někdo se snad bude smát,
či divit mému přesvědčení,
že samotu mám vroucně rád,
i přes její odlidštění.

Smutek

Ztrácím cestu k domovu
v nížinách na severu.

Samoto, životní družko,
chtěl jsem tě učinit služkou.

Kdo však dnes komu slouží,
když všednost se kolem plouží?

Lampa zhasla.
Hlava klesla.

Bloudím. Zlehka došlapuji.
Z tvých objetí se oprošťuji.

Ruce dotyků neznají.
Rty mi zvolna vysychají.

Očí mám, přec slepý jsem.
Nespím, když uléhám na zem.

Za nocí ani sny nepřichází.
Luna se stala bezvýznamnou frází.

Pozbývám posledních chutí
i tužeb, jež do duše se vnutí.

Uši si odvykly naslouchat.
Je zbytečné smrt odmítat.

Ztratil jsem cestu k sobě;
tělo mé už leží v hrobě.

Staré jizvy brázdí kůži,
a kdo za mnou vhodí růži?

Teď tam stojí, všechny vedle sebe.
Pod nohama zem, nad hlavou nebe.

Milenky, jedna jako druhá.
Samota, bída, tesknota strohá.

A poslední družka života?
Smrt – s ní vchází temnota.

Ztratil jsem cestu k sobě
v této neradostné době.

Mé myšlenky, to mrtvolnost sama.
Přesto žiji, jen smutek mě zmáhá.

Pán

Pane můj nejvyšší,
krácející světlo duše naší,
ticho tich nejtišší,
sen, který do víry smysl vnáší.

Skutečně rád bych tě poznal.
Opravdu bych s tebou šel;
bez rozpaků tě uznal.
Mlčením se však vzdaluješ, žel.

Šon, šon, slýchám
božské hlasy zpívající.
Ztrácím tě, doufám
v nejistotě svírající.

Krácející světlo duše naší,
odpověď jedinou vždy dáváš:
Ticho tich nejtišší!
Pane, jsi hluchý či káráš?

Skutečně rád bych tě objevil.
Opravdu bych ti i naslouchal.
Jen jednou kdyby ses zjevil.
Nad údělem svým bych nezoufal.

Kde jsi všude byl a kam jdeš?
Poznal jsi lásku či podvod?
Co ses naučil? Co svedeš?
Zajímal by tě vůbec můj život?

Pohled lásky snad v očích máš.
Těžké je držet tě za ruku.
Nevěřím! Vzdávám. Nevnímáš!
Žel, nedáváš mi záruku.

Zklamání

Jaro je nic,

to se jen houslový koncert skládá

a ve stopách jambů rok co rok čtených,

Vilém umírá, Jarmila padá

do hlubin jezera v křovích stinných,

jehož hladina se nečeří.

Máj zdobí svěcení lásky

a sardonický úsměv jara,

jež nastavuje opět květy,

drobné sexuální světy

pro pylové rousky včel,

pro lehkost dotyků motýlích křídel.

Pak vším tím svěcením zmizí harmonie

a jen zmatená cesmína vyplaví z nektárií

tekuté písky historie, které nás vyděsí,

jak se mezi prsty prosypají,

a padají do tmavé hladiny, která se nečeří.

Do hladiny zklamání.

Poslední romance

Kolik růží stojí láska?

Slavík dal by jednu

zaplacenou krví.

Student hledá cenu

v knize snění,

ale oba neví.

Kolik bolesti stojí láska?

Probodnutí srdce

pravdu zjeví?

Když se žije lehce

důvod není,

ale nikdo neví.

Každý den ji cítím

V každém snu ji mám

V každé chvíli vím,

že ji nepoznám.

Kolik barev skrývá láska?
Snad všechny jen *Don Juan* zná,
ale jednu skryjí sny o milování
a odstín ten nikdo nevnímá.

Nežijeme pro lásku,
každá jednou zhořkne;
ztratí růžového lesku
a do tmy si klekne.

Láska je představa.
Ze tmy do tmy smích.
Neklaní se ani králům,
končí na rtech tvých...

Pravda o slovech

Já házím mince do kašny,
když chci se vrátit zpět
na místa vroucně milovaná
v můj život časem vetkaná.

Vzpomínám si dnes už jen,
jak rozesmutnila mě slova
mých starých dobrých přátel
o nadějích bez citadel,
které jsem odevzdaně ztrácel.

Utopených na dně *Labe*.
Odplavených do moře.
Opouštěl jsem zemi a vše,
co bylo navždy mé, tvé, naše.

Jak dlouho musíš čekat?
Jak dlouho za to platit,
než pochopíš pravdu odvěkou,
že slova kohokoliv nic nejsou?